

PRILOGA „ZVONČKU“

Pastirček.

Oblački beli se pod nebom
v posvet prijazen zbrali so
in mirno po neba oboku
nad šumni gozd veslali so.

Na paši tamkaj pa pastirček
z rogov je Sivki motvoz vzel,
izpustil jo, zrl na oblake
in jih prositi je začel:

»Ej, polje, to prelepo polje,
tako je žejno že hudó!
Od svojega posveta semkaj
veslajte nad pšenico to.

Pohleven dežek izpustite
iz svojih zračnih, mehkih kril,
po polju tem ga razkropite,
da klas se žejni bo napill!«

In med oblake švigne strela . . .
»Ukaze razpošilja Bog . . .
In dež rosi! . . . Ah, to bo kruha!
Od radosti zatrobim v rog!«

Andrej Rapè.

Marijine solzice.

Marijinih solzic sem nabral,
zvečer sem jih pod blazino dal,
in Bog mi je sladek sen poslal:
ko sem se prebudil, sem se smehljaj.

Oton Zupančič.

Pouk.

Angelček poje v oblakih,
ptička na veji sedi,
angelček gleda na zemljo,
ptičico peti uči.

Sluša priroda te glase,
cvetke zbude se tedaj,
in po dolinah in gričih
zlati razlije se maj.

Modest.

Materina molitev.

Tebi, o Marija,
srce govori,
saj sirotam mati
si najboljša ti.
Dragica je moja
z mano čisto sama,
ateja je skrila
črna, mrzla jama . . .

In v naročju mojem
dete trudno spi,
čuvaj ga, Marija,
čuvaj mi ga ti!
V snu se mu prikaži,
ti ga potolaži,
ker si brez prestanka
ateja želi.

Simon Patček.